

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa S. P.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 5 czerwca 2007 r., sygn. akt V ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Na skutek apelacji powoda S. P. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 27 października 2006 r., zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 czerwca 2007 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach, zaś w pozostałej części apelację oddalił, nie obciążając powoda kosztami postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną od wyroku w części, w jakiej oddala apelację, powód oparł na podstawie naruszenia prawa materialnego, a to art. 405 k.c., oraz na podstawie naruszenia przepisów postępowania, w postaci art. 316 § 1 k.p.c. W ramach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód podniósł okoliczność, iż zaskarżony wyrok „w sposób oczywisty narusza prawo”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może zawierać powołania się na dowolne względy uzasadniające rozpoznanie środka odwoławczego, lecz musi nawiązywać do jednej z

okoliczności enumeratywnie wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (por. m.in. postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531). Nie spełnia zaś wymagania, o którym mowa, powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienie SN z dnia 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753).

W związku z tym należy wskazać, iż zawarta w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka „oczywistej zasadności skargi kasacyjnej” nie odpowiada w pełni przesłance „oczywistego naruszenia prawa” przez wydanie zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli z jej treści, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, wynika, że przytoczone podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. postanowienia SN: z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl. i z dnia 20 lipca 2006 r., III CSK 68/06, niepubl.). Nie każde zaś naruszenie prawa, nawet oczywiste, przesądza o zasadności skargi (tak w postanowieniu SN z dnia 15 lutego 2007 r., V CSK 485/06, niepubl.).

Skoro zatem skarżący powołał się na przesłankę, która nie jest zawarta w ustawie, a nadto swojego stanowiska nie uzasadnił, skarga kasacyjna nie czyni zadość wymaganiu konstrukcyjnemu, o którym mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. i jako taka, podlegała odrzuceniu już przez Sąd drugiej instancji bez wzywania skarżącego do uzupełnienia braków formalnych.

Jedynie ubocznie należy wskazać, że zarzut naruszenia art. 316 § 1 k.p.c. godzi zarazem w zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), albowiem pod jego pozorem skarżący usiłuje poddać kontroli Sądu kasacyjnego materię objętą treścią art. 233 § 1 k.p.c., który to przepis, zgodnie z ustaloną judykaturą, nie może w ogóle wypełnić podstawy kasacyjnej art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. (por. zwłaszcza postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 nr 4, poz. 76; wyrok SN z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204).

Mając na względzie powyższe, skargę kasacyjną należało odrzucić na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.